



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1322/2025
22.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Раденко Главоњић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Пошта Србије Београд“, кога заступа ББ, дипл. правник, запослен код туженог, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1686/24 од 04.12.2024. године, у седници одржаној 22.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1686/24 од 04.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 217/20 од 21.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи решење в.д. директора бр. ...-.../... од 31.01.2020. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број ... – .../... од 10.07.2022. године, анекс број 1 уговора о раду број .../.../... од 01.12.2005. године и анекс број 6, уговора о раду број ...-.../... од 01.04.2016. године као незаконито. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да суд обавезе туженог да тужиоца врати на рад и распореди га на радно место „...“ у пошти ... у ... у ППЈ ..., ..., Подручна јединица вишег ранга Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1686/24 од 04.12.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Чачку П1 – 217/20 од 21.02.2024. године у ставу 1, у делу става 2. изреке којим је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да тужиоца врати на рад, и у ставу 3. изреке. Ставом другим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Чачку П1 217/20 од 21.02.2024. године, у преосталом делу става 2. изреке, којим је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се распореди на радно место „...“ у пошти ... у ..., у ПЈ ..., ... , Подручна јединица вишег ранга Чачак и у том делу је тужба тужиоца одбачена као недозвољена. Ставом 3. изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца да се обавезе тужени да му накнади трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. („Сл. гласник РС“, бр.72/11...10/23), па је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог од 2002. године. Обављао је послове ..., у Пошти Тужиоцу је достављено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду дана 28.11.2019. године. У упозорењу је наведено да је поступао супротно члану 179. став 2. тачка 1. и 2. Закона о раду и чл.102. тачка 1. Колективног уговора туженог јер је несавесно и немарно извршавао радне обавезе и злоупотребио положај и прекорачио овлашћења која је имао у процесу рада, није поштовао радну дисциплину прописану актом послодавца, а на тај начин што је: Дана 26.09.2019. године, у 15,17 часова отворио пошиљку и прегледао њену садржину при томе гледајући ка улазним вратима просторије да би се уверио да га нико не гледа; у 15,32 часова отворио пост експрес пошиљку из ње извадио један папир али се није могло утврдити шта је учинио са њим. Пошиљку је залепио поново. Дана 01.10.2019. године у различитим временским часовима оштетио је затворницу пошиљке и прегледао садржај након чега је пошиљку бацио у врећу. Дана 03.10.2019. године, у 13,17 часова отворио је затворену пошиљку, извадио један пакетић из ње, који је исекао маказама извадио мању књигу и листао коју је ставио у фиоку радног стола а затим извадио други пакет прегледавши садржај да би мањи пакет вратио и пошиљку коју је затворио. Пред Комисијом за утврђивање одговорности од 26.11.2019. године, тужилац је признао да је учинио назначене повреде али да се не сећа због чега је отварао пошиљке. Након тога тужени је донео решење ...-.../... од 31.01.2020. године и тужиоцу отказао уговор о раду управо због напред учињених повреда из члана 179. став 2. тачка 1, 2. и 5. Закона о раду у вези са чланом 102. став 1. тачка 1. Колективног уговора туженог.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца неоснован. Ово из разлога што је на основу извршеног увида у камере од стране овлашћених лица туженог утврђено да се тужилац понашао на неадекватан начин приликом обављања свог посла и закључио да је правилно оцењено од стране туженог да је исти повредио одредбе члана 179. став 2. тачка 1, 2. и 5. Закона о раду у вези са чланом 102. став 1. тачка 1. Колективног уговора туженог. Комисија је правилно утврдила отварање пошиљка извршених од стране туженог дана 26.09.2019. године, 01.10.2019. године и 03.10.2019. године, испоштована је процедура од стране туженог у погледу достављања упозорења о постојању разлога за отказ уговора о раду и у складу са оценом изјаве тужиоца на упозорење донео правилну одлуку у складу са законом везано за отказ уговора о раду.

Другостепени суд је у свему прихватио правну аргументацију првостепеног суда у односу на део који се односи на поништај решења отказа уговора о раду и враћања тужиоца на рад. Преиначио је део првостепене пресуде којим је одбијен тужбени захтев тужиоца у погледу захтева да га врати на одговарајуће радно место – ... у пошти, налазећи да се ту ради о аутономном праву туженог у погледу распоређивања радника на радно место, и тужбу тужиоца у том делу одбацио као недозвољену.

По оцени Врховног суда правилно је другостепени суд применио материјално право. Према члану 179. став 2. предвиђено је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то: ако несавесно и немарно извршава радне обавезе (тачка 1), ако злоупотреби положај или

прекорачи овлашћења (тачка 2). Према члану 102. став 1. тачка 1. Колективног уговора туженог предвиђено је да раднику може бити отказан уговор о раду ако несавесно и немарно извршава радне обавезе или злоупотреби положај и прекорачи овлашћења. Изведеним доказима утврђено је да је тужилац учинио назначене повреде радних обавеза које му се стављају на терет, па је правилно поступљено када је тужбени захтев тужиоца у погледу поништаја решења о отказу уговора и враћања на рад, одбијен. Правилна је и одлука другостепеног суда у односу на укидајући део првостепене пресуде и одбацивања тужбе тужиоца у делу којим је тражио да га тужени врати на послове ..., а ово из разлога што није у надлежности суда у радно правној материји да одлучује уместо туженог послодавца о распоређивању запослених на конкретно радно место, већ се ради о аутономном праву послодавца.

Наводима ревизије не доводи се у сумњу правилност побијане одлуке. Чињеница да тужилац није знао да су постављене камере ради праћења рада запослених јер на просторији где је радио није било налепљено упозорење да је објект под видео надзором није од утицаја на одлучивање. Тужени има право да постави камере да би пратио рад запослених, да ли поступају у складу са законом и правилницима о раду. Нису од утицаја и наводи везано да је тужилац болестан, да поседује медицинску документацију јер медицинска документација на коју се позива тужилац не указује на околност да је исти имао право да се понаша мимо прописа којима је предвиђено понашање запосленог на таквом радном месту.

Правилна је и одлука суда у погледу трошкова поступка.

Имајући у виду напред изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић